

Első fejezet

*Egyiptom, Kairó külvárosa
1821. április 2.*

Anyjának hála, Rupert Carsingtonnak az egyiptomiai kéhoz hasonlóan sötét haja és szeme volt. Ez mégsem jelentette azt, hogy beleolvadt a hídon bámészkodó tömegbe. Először is, közel s távol ő volt a legmagasabb ember. Másodszor pedig mind a ruhája, mind a viselkedése elárulta, hogy angol úriember. Az egyiptomiak és a törökök, akik a ruha minősége alapján ítélték meg az embert, azt is megállapították, hogy nem alacsony rangú.

A helyiek jóval előnyösebb helyzetben voltak, mint Lord Hargate negyedik fia.

Rupert még csak hat hete érkezett Egyiptomba, és nem tudta megkülönböztetni a számtalan törzset és nemzetiséget. Még kevésbé tudta felmérni valakinek a társadalmi helyzetét.

Tökéletesen felismerte azonban az egyenlőtlen esélyeket, ha ilyesmivel találkozott.

A katona hatalmas volt, alig valamivel alacsonyabb a hat lábnál is magasabb Rupertnél, és annyi fegyverrel dicsekedhetett, ami egy hadihajónak is elég lett volna. Három tör, két kard, két pisztoly és lőszer dudorodott

ki széles övéből, vagy lógott róla. Ó, igen, és egy súlyos husángot is forgatott a kezében, amellyel elég barát-ságtalan módon az előtte lévő horzsolásokkal tarkított, sántikáló, koszos fickót vette célba.

Amennyire Rupert meg tudta ítélni, a szerencsétlen ördög bűne mindössze az volt, hogy túl lassú. A katona idegen nyelven üvöltött valamit, fenyegetést vagy átkot. A megfélemlített paraszt megbotlott és elesett. A katona a lábát célozta meg a husánggal. A nyomorult odébb gurult, és a bot a hidat találta el centikre tőle. A feldühödött katona ismét ütésre emelte a husángot, és ezúttal a szerencsétlen fejét vette célba.

Rupert áttört a gyülekező tömegen, félrelökte a katonát, és a botot kirántotta a kezéből. A katona a töréret nyúlt, Rupert lesújtott, és a penge a földre hullt. Mielőtt ellenfele újabb fegyvert húzhatott volna elő arzenáljából, Rupert meglendítette a husángot. A katona elugrott, de a bot vége így is elérte a csípőjét, és elesett. Esés közben nyúlt a pisztolyért. Rupert ismét lesújtott, és ellenfele a fájdalomtól üvöltve elejtette a fegyvert.

– Menjen! – szólt rá Rupert a koszos nyomorékra, aki, ha a szót nem is értette, az utasítást kísérő kézmozdulatot annál inkább, mert talpra kecmergett, és elsántikált. A tömeg szétvált, hogy utat engedjen neki.

Rupert utánaindult, de elkésett. Katonák törtettek át az egyre növekvő tömegen, és a következő pillanatban már körül is fogták.

A verekedés híre, erősen kicifrázva, gyorsan eljutott a hídtól el-Esbekiyába. Az európai látogatók általá-

ban Kairónak ebben a körülbelül fél mérföldre levő városrészében laktak.

Az áradás időszakában a kiöntött Nílus Esbekiya terét tóvá változtatta, és csónakokkal közlekedtek rajta. Most azonban a folyó vize alacsonyan állt, és a terület csak egy épülettel körülvett földnyúlvány volt.

A nagyobb házak egyikében az enyhén ideges Daphne Pembroke a fivérére, Milesra várt. Alkonyodott. Ha bátyja nem érkezik meg hamarosan, nem fogják beengedni, mert a kapukat sötétedés után bezárták. Ugyancsak zárva tartották a kapukat dögvész vagy felkelések idején is. Mindkettő elég gyakori esemény volt Kairóban.

Daphne azonban csak fél füllel hallgatott oda testvére érkezésére. Figyelmének nagyobb részét az előtte fekvő dokumentumokra összpontosította, amelyek közt ott volt a rosette-i kő litográfiai másolata, egy nemrég szerzett papirusz és ennek tollal írt másolata.

Daphne majdnem huszonkilenc éves volt, és az utóbbi tíz évet azzal töltötte, hogy megpróbálta megfejteni az egyiptomi írást.

Amikor először látott hieroglifát, örülten, végzetesen és reménytelenül beléjük szeretett. Ifjúkori tanulmányai kizárólag arra irányultak, hogy meglelje a kulcsot kicsi szívük titkához. Beleszeretett és végül férjhez ment egy nálánál háromszor idősebb férfihez, mert (a) költőien jóképű és (b) nyelvtudós volt, s (c) mert olyan könyvek és dokumentumok voltak a birtokában, amelyek után Daphne régóta sóvárgott.

Akkoriban azt hitte, tökéletesen összeillenek a férjével.

Akkoriban tizenkilenc éves volt, éleslátását elhomályosította a szerelem.

Hamarosan megtanulta azonban – több más fájdalmas lecke mellett –, hogy briliáns tudós férje, az ostobább emberekhez hasonlóan, abban hisz, hogy a szellemi erőfeszítések túlságosan is megterhelik az alsóbbrendű női agyat.

Azzal az indokkal, hogy csak a legjobbat akarja neki, Virgil Pembroke megtiltotta feleségének, hogy az egyiptomi írást tanulmányozza. Még az arabot, koptot, görögöt, perzsát és zsidót ismerő férfi tudósoknak sincs esélye rá, hogy kibogozzák a hieroglifák rejtélyét, mondta. De ez amúgy sem túl nagy veszteség, vélte; az egyiptomi civilizáció jóval alacsonyabb rendű, mint a klasszikus görög kultúra, és írásának megfejtése csak csekély mértékben gazdagítaná az emberiség tudását.

Daphne lelkész leánya volt. Szent esküt tett, hogy szereti, tiszteli férjét, és engedelmeskedik neki, és meg is próbálta. De amikor világozóvá vált számára, hogy vagy folytatja tanulmányait, vagy beleőrül az unalomba, vállalta az elkárkozás kockázatát, és nem engedelmeskedett a férjének. Ezek után titokban folytatta a munkáját.

Virgil öt évvel azelőtt meghalt. Sajnálatos módon, a női tudósok elleni előítéletek nem haltak meg vele együtt. Éppen ezért még most is csak elnéző bátyja és barátainak egészen kis köre ismerte a titkát. Mindenki más azt hitte, hogy fivére, Miles a család nyelvzsenije.

Ha valóban így lenne, a férfi nem adott volna két-ezer fontot azért a papiruszért, amelyet Daphne most tanulmányozott. Mindenesetre a Vanni Anaz nevű kereskedő, aki eladta, azt állította, hogy a papirusz

egy fiatal, névtelen fáraó végső nyugvóhelyét írja le. A történet nyilvánvalóan a romantikus keleti képzelet szüleménye. Nincs olyan tanult elme, aki elhinné. Úgy tűnik azonban, Miles fantáziáját mégis megfogta, Daphne nem kis meglepetésére.

Annyira, hogy fivére ismét elment Gízába, hogy a második piramis belsejét tanulmányozza, mert, mint mondta, ez segíteni fog neki, hogy megértse az ősi sír- emléképítők gondolkodását, és pontosan meghatározza az ifjú király sírjának és kincseinek helyét.

Bár Daphne biztos volt benne, hogy bátyja semmit sem fog megtudni a piramis megvizsgálásából, nem szólt semmit. Miles élvezte az egyiptomi műemlékek felfedezését. Miért rontotta volna el az örömét? Csak arra figyelt oda, hogy testvére megfelelő felszerelést és élelmet vigyen magával, mivel úgy tervezte, hogy az éjszakát is ott tölti.

Daphne nem volt hajlandó vele menni. Egyszer már járt Gízában, és megvizsgálta a két piramist, amelybe szabad volt a bejárás. Egyikben sem talált hieroglifikus írást, bár számos látogató a kövekbe véste az utókornak szánt, mély értelmű üzenetét, például *Suverinus szereti Claudiát*. Ugyanilyen súllyal esett a latba az elutasításnál, hogy egyáltalán nem vágyott rá, hogy ismét átfurakodjon a piramis hosszú, kicsiny, meleg és bűdös járatán.

Jelenleg azonban Daphne gondolatai a közelében sem jártak a piramisnak. Éppen eldöntötte, hogy dr. Young tévedett a kámpó és három farkinca jel jelentésének meghatározásánál, amikor a szolgálólánya, Leena robbant be az ajtón.

– Vértürdő! – visította. – Ostoba, ostoba és forrófejű angol! Most vér hömpölyög az utcákon!

Letépte magáról a fátylat, amelyet gyűlölt, de nyilvános helyeken viselnie kellett. A fátyol mögül egy vegyes mediterrán származású, idősebb asszony sötét haja és mogyoróbarna szeme bukkant elő. Daphne Máltán fogadta fel, miután angol szobalányáról kiderült, hogy nem felel meg egy külföldi út szigorú feltételeinek.

Leena nem csupán beszélt angolul, görögül, törökül és arabul, de egy kicsit írt és olvasott is ezeken a nyelveken, ami hallatlan képesség volt egy nőben a világnak ezen a táján. Ugyanakkor mélyen babonás és fatalista, aki hajlamos volt a jóban a rosszat keresni.

Daphne, aki hozzászokott már Leena hisztériáihoz, épp csak felvonta a szemöldökét.

– Milyen angol? Mi történt?

– Egy örült angol összeverekedett a pasa egyik emberével, és betörte a disznó fejét. Azt mondják, száz katona kellett hozzá, hogy legyűrjék. A törökök le fogják vágni az angol fejét, dárdára tűzik, de nekik ez sem elég. A katonák háborút indítanak a frankok ellen, különösen, ha azok angolok.

Ellentétben a Leena által megjósolt legtöbb katasztrófával, ez nagyon is valószínűnek hangzott.

Egyiptom török urai tökéletesen otthon érezték volna magukat a sötét középkorban. A verés, a kínzás és a lefejezés volt a módszerük a rend fenntartására. Az egyiptomiak és a törökök megegyeztek abban, hogy nem viseltettek túl nagy tisztelettel a megvetett európaiak, a „frankok” iránt. A hadsereg, amely egyiptomi, török és albán zsoldosok gyilkos hadából állt, mindenkire ellenséges szemmel nézett, beleértve néha

a vezetőjüket, Mohamed Alit, Egyiptom alkirályát is. Dzsingisz kán mongol hordái vihógó iskolás lányoknak tűnhettek volna mellettük.

És Daphne egyedül volt, a szolgálkat leszámítva, akik viszont, nagyon okosan, mind rettegtek a katonáktól.

Bár Daphnét is elfogta a pánik, s miközben belseje jéggé dermedt, és gondolatai riadt nyúlként száguldoztak a fejében, külsőleg megőrizte a nyugalalmát. A házassága megtanította, hogyan leplezze az érzelmeit.

– Ezt nehéz elhinni – szólalt meg. – Ki lenne olyan ostoba, hogy összeverekedjen a pasa egyik emberével?

– Azt beszélük, az a férfi új Kairóban – felelte Leena. – Egy héttel ezelőtt érkezett Alexandriából, hogy az angol főkonzulnak dolgozzon. Azt is mondják, nagyon magas, sötét hajú és jóképű. De attól félek, nem lesz olyan jóképű, amikor a lándzsára tűzött fejét körbehordozzák a városban.

Daphne képzeletében megjelent a visszataszító kép, de gyorsan elhessentette.

– Az a férfi biztosan szörnyen ostoba, ami persze egyáltalán nem lep meg. A konzulátuson túl sok kétes alak dolgozik. – Ez azért volt, mert Mr. Salt, az angol főkonzul leginkább azzal volt elfoglalva, hogy annyi műkinszre tegye rá a kezét, amennyire csak tudja, és nem igazán voltak erkölcsi aggályai, hogyan tudja ezt megvalósítani.

Most pedig azzal, hogy egy erőszakos fajankót is a konzulátus tagjai közé engedett, alkalmat adott a hadseregnek az ámokfutásra. Mostantól egyetlen európai sem lesz biztonságban Kairóban.

És az éppen hazafelé tartó Miles, aki a maga szőke hajával, kék szemével és magas természetével eltéveszthetetlenül angol, túlságosan is vonzó célpont. Akárcsak ő, aki elhunyt édesanyja zöld szemét és vörös haját örökölte.

Lenézett, és látta, hogy remeg a keze. *Nyugodj meg!* – parancsolt magára. *Még semmi sem történt. Gondolkodj!*

Hiszen okos, félelmetesen sok esze van. Csak képes lesz valami megoldást kitalálni.

A Ptolemaiosz jellemét dicsérő görög szöveget nézte, miközben azon töprengett, mitévő legyen.

A híres felfedező, Giovanni Belzoni felesége, Sarah néhány évvel azelőtt arab kereskedőnek öltözve meglátogatott egy nő és hitetlenek számára tiltott mecsetet. Egy kis szerencsével Daphne is elmenekülhetne Kairóból, ha álruhát öltene, és bátyja elé siethetne. Aztán együtt hajót bérelhetnének, és felhajózhatnának a Níluson, távol a veszedelemtől.

Már a száját nyitotta, hogy elmondja a tervét Leenának, amikor az udvarról kiáltások hallatszottak.

Ám a kiáltásokat is túlharsogta egy szenvedő hang.

Daphne felugrott a díványról, és Leenával a nyomában a rácsos ablakhoz sietett. Egy csoport egyiptomi igyekezett fel a lépcsőn az udvar felől.

Akmednek, Miles szolgájának a mozdulatlan testét cipelték.

Másnap reggel

Esbekiya egy másik palotájában őfelsége főkonzulja vegyes érzelmekkel gondolt arra a lehetőségre, hogy Rupert Carsington fejét lándzsára tűzve hordozzák végig a város utcáin.

Másfél hónapja, mióta Lord Hargate negyedik fia megérkezett, huszonháromszor szegte meg a törvényt, és kilencszer került börtönbe. Azon az összegben, amelyet Mr. Salt Mr. Carsingtonért bírsággént és megvesztegetésként kifizetett, Philai szigetének egyik kisebb templomát is haza hajóztathatta volna Angliába.

Mostanra tökéletesen tisztában volt vele, Lord Hargate miért küldte Egyiptomba huszonkilenc éves sarját. Véletlenül sem azért, amit őlordsága írt, miszerint, *hogy a főkonzul segítségére legyen a nemzet ügyeinek intézésében.*

Csakis az lehetett a célja, hogy másra ruházza a felelősséget és a kiadásokat.

Mr. Salt lesöpörte a homokot az előtte levő papírról.

– Úgy vélem, az ember még hálás is lehet – mondta Beechey-nek, a titkárának. – A katonaság ürügyül használhatta volna ezt az esetet, hogy valamennyiünket lemészároljon. Ehelyett csak hallatlanul magas bírságot követelnek, és a szokásosnál kétszer nagyobb kenőpénzt.

Csodával határos módon a sérült katona társai nem tépték darabokra Carsingtont, és hagyták a feletteseikre, hogy aztán olyan törvény kreáljanak, amellyel később megmagyarázhatják az esetet. Pedig az angol

útközben is erősen próbára tette a türelmüket. Bár húszan voltak egyre, Carsington háromszor is megpróbált elszökni, számtalan sérülést okozva közben.

A város azonban csendes maradt, és Lord Hargate bajkeverő fia is életben volt, mi több, minden végtagjának tulajdonában, a kairói Citadella föld alatti tömlöcének egyik patkányjárta sötét lyukában.

Bár ez áldásos módon távol tartotta a forrófejű ifjút a bajtól, mégsem lehetett sokáig bizonytalanságban hagyni azon a mocskos helyen.

Hargate gróf nagy hatalommal bír, és könnyen elintézheti, hogy Mr. Saltot a világ egy távoli és elhagyott, műkincsmentes vidékére száműzzék.

De Carsington kihozni a börtönből... jóságos úristen! A főkonzul ismét végigolvasta a papíron lévő számokat.

– Tényleg mindegyiknek fizetnünk kell? – kérdezte keseregve.

– Attól tartok, igen, uram – felelte a titkár. – A pasa megtudta, hogy Mr. Carsington édesapja nagy hatalmú angol lord.

Mohamed Ali műveletlen és írástudatlan volt ugyan, de nem ostoba. Miután valaki felolvasta neki Machiavelli *Fejedelmét*, Egyiptom alkirálya azt mondta: *Tudnék neki egy-két dolgot tanítani.*

A számolás művészete volt az egyik dolog, amelyhez Ali csodálatosan értett – amellett persze, hogy újra és újra győzelemre vezette szedett-vedett gyilkosokból álló hadseregét –, és nevetségesen magas summát számított fel a nagy angol lord fiának szabadon engedéséért.

Ha Mr. Salt kifizeti a pénzt, vészesen apadó tartalékai nem fogják fedezni az ásatások költségeit... és

abban a pillanatban, hogy felad egy területet, a francia versenytársak már rá is teszik a kezüket.

Másrésről azonban, ha Mr. Salt nem intézi el a Carsington fiú kiszabadítását, könnyen az Antarktisz brit konzuljaként végezheti.

– Hadd gondolkozzam! – mondta.

A titkár kiment.

Öt perccel később ismét bejött.

– Most meg mi történt? – akarta tudni Mr. Salt.
– Talán Mr. Carsington felrobbantotta a Citadellát? Elszökött a pasa kedvenc hitvesével?

– Mrs. Pembroke van itt, uram – jelentette a titkár.
– Azt állítja, sürgős az ügy.

– Ó, igen, Archdale özvegy húga. Nem is kétséges, hogy valami eget rengető dologban jött. Talán Archdale felfedezett egy magánhangzót. Alig bírom visszafogni az izgatottságomat.

Bár Mr. Salt elsődleges törekvése arra irányult, hogy minél lenyűgözőbb egyiptomi leletekre tegyen szert, a tudomány sem állt távol tőle, s maga is tett erőfeszítéseket az érthetetlen jelek megfejtésére. Ma azonban nem volt tudományos hangulatban.

A nagyon is rövid szabadságáról a Carsington-fiaskóra kellett visszatérnie. Folytonos anyagi gondjainak nyomasztó homályába süllyedve nem tudott Mrs. Pembroke-ra egy tudós pártatlanságával nézni.

A tetőtől talpig feketébe öltözött asszony – aki még mindig elhunyt idős férjét gyászolja immáron több mint öt éve! – látványa sem javított a főkonzul kedélyén. A sötét figura mindig a királysírok falán látott kísérteties árnyakat juttatta Mr. Salt eszébe.

Másrészről viszont Mr. Pembroke mindent fiatal feleségére hagyott, és ez a *minden* egy pompás birtokot és még pompásabb vagyont foglalt magába.

Ha Mr. Salt képes megfelelő izgatott érdeklődést mutatni bármely, a fivér által megfejteni vélt kacskaringó iránt, talán az özvegy kedvet kap, hogy vagyona egy részét az ásatásokba fektesse.

Miközben az asszony belépett, Mr. Salt mosolyba rendezte arcának ráncait, és előrelépett, hogy üdvözlje a látogatót.

– Drága hölgyem, milyen kedves öntől, hogy benézett! – lelkendezett. – Micsoda megtiszteltetés! Megkínálhatom egy kis frissítővel?

– Nem, köszönöm. – Daphne hátrahajtotta az özvegyi fátylat, felfedve sápadt, szív alakú arcát. Természetellenesen zöld szeme alatt sötét karikák ültek. – Nincs időm az udvariaskodásra. A segítségére van szükségem. A fivéremet elrabolták.

Akmed nem halt meg. Csúnyán összeverték azonban, és amikor végre elérte Esbekiyát, összeesett.

Régen lement már a nap előző este, amire összeszedte annyira az erejét, hogy beszélni tudjon, és akkor is alig lehetett érteni, amit mondott. Mire Daphnének sikerült kihámoznia a lényegét, már túl késő volt ahhoz, hogy valamit tegyen. Éjszaka Kairó utcáin leginkább csak a rendőrség járt, meg az általuk üldözött gonosztevők.

Különben is, ha bármi gond volt, az európaiaknak a konzulátusukhoz kellett fordulniuk, nem a helyi ha-

tóságához. Mivel Mr. Salt és a titkára az előző nap távol volt, Daphnének ki kellett várnia a hosszú éjszakát.

Most, testben és lélekben egyaránt kimerülve a hisztéria határán járt. De nem omolhatott össze. A férfiak a legjobb esetben is csak igyekeznek megnyugtítani az érzelmi kitörésekbe esett nőket, neki pedig az kell, hogy meghallgassák. Ha azt akarja, hogy a férfiak tegyenek valamit, előbb el kell érnie, hogy komolyan vegyék.

A bevezető remegő kijelentés után hagyta, hogy Mr. Salt a kertre néző árnyas galériába vezesse. Miután megitta a sűrű, erős kávé, amelyet egy szolgáló hozott, az ereje is visszatért.

Szépen sorban beszámolt az eseményekről.

A fivére, a szolgák és a legénység előző nap kora délelőtt tértek vissza Gízából. Nem sokkal azután, hogy Miles Kairó óvárosában leszállt az átkelőhajóról, néhány férfi, aki rendőrnek adta ki magát, elvitte. Amikor Akmed megpróbálta követni őket – hogy kiderítse, hová viszik az urát, és miért –, őt is elkapták. A „rendőrök” elhagyatott helyre rángatták a szolgát, félig agyonverték, aztán otthagyták.

– Nem értettem, miért verték meg Akmedet, utána miért hagyták a sorsára – mondta Daphne. – Akmed szerint azok a férfiak nem rendőrök voltak, és a logika azt súgja, hogy igaza van. Ha valóban a törvény emberei lettek volna, miért nem vitték őt is az őrszobára Milesszal együtt? Mi több, számomra elképzelhetetlen, hogy a fivérem bármilyen büntettet elkövetett volna. Nem létezik olyan intelligens ember, akinek egyáltalán eszébe jutna tengelyt akasztani a helyi hatóságok-

kal. Mindenki tisztában van vele, hogy a diplomáciai egyezmények nem sokat jelentenek érrefelé.

– Biztos vagyok benne, hogy kiderül, csak valami ostoba félreértésről van szó – jelentette ki Mr. Salt. – A helyi rendőrök egyike-másika néha túl gyorsan kap a fegyveréhez. A becsületük is hagy kívánnivalót maga után. Ezzel együtt úgy vélem, nincs ok az aggodalomra. Ha Mr. Archdale-t börtönbe vetették, biztos lehet benne, hogy még a nap vége előtt tájékoztatni fognak róla.

– Nem hiszem, hogy börtönben van. – Daphne hangja egy oktávval feljebb csúszott. – Szerintem elrabolták.

– Ugyan, ugyan, biztos vagyok benne, hogy semmi ilyesmi nem történt. Csak valami kenőpénzre vágyó hivatalnok magánakciója lehet. Gyakran előfordulnak hasonló esetek – tette hozzá a főkonzul keserűen. – Úgy tűnik, azt képzelik, felvet minket a pénz.

– Ha csak pénzt akarnának, miért nem küldték Akmedet egyenesen hozzám a követeléseikkel? – kérdezte Daphne. – Miért verték eszméletlenre? Ebben nincs semmi logika. – Türelmetlenül legyintett, ezzel száműzve az oda nem tartozó gondolatokat a beszélgetésből. – Szerintem azért verték meg a szolgát, nehogy azonnal jelenteni tudja az esetet. És amíg ön azon fáradozik, hogy semmitmondó kijelentésekkel megpróbál megnyugtatni, a bátyám elrablóinak nyomai még jobban kihűlnek.

– Az elrablók nyomai? – ütközött meg Mr. Salt. – Remélem, nem gondolja komolyan, hogy Mr. Archdale valamiféle összeesküvés áldozata. Ki kockáz-

tatná meg a kínzást és lefejezést azzal, hogy elrabol egy értelmetlen tudóst?

– Ha ön, aki hat éve főkonzul Egyiptomban, nem tud megfelelő okot találni, fölösleges egy olyan nőt kérdeznie, aki alig három hónapja tartózkodik itt. Ez legalább olyan logikátlan, mint a gonosztevők indokain vitatkozni. Több értelme lenne megkeresni a felelős személyt, és őt kivallatni az okairól, nem gondolja? És szerintem ezt mielőbb meg kellene tenni.

– Drága hölgyem, könyörgöm, jusson eszébe, hogy nem Angliában vagyunk. Itt nincsenek Bow Street-i nyomozók, akik kezükbe veszik az ügyet. A helyi rendőrség nem helyettesítheti őket, mivel a legtöbbjük kegyelmet kapott tolvajok közül kerül ki. Nem hanyagolhatom el a többi feladatomat, hogy egy eltűnt személy után kutassak, és a titkáromat sem nélkülözhetem. Jelenleg egyetlen emberem sincs Kairó százmérföldes körzetében. Az a helyzet, hogy sajnálatos módon kevesen és alulfizetettek vagyunk arra a munkára, amelyet elvárnak tőlünk. Mindannyiunknak rengeteg feladata van, jóformán arra sincs időnk, hogy a gondolatainkat összeszedjük. Mindannyiunknak – tette hozzá rövid töprengés után –, kivéve egyet.

Két órával később

Bár Daphnét tetőtől talpig ruha fedte, és arcát is fátyol takarta, megfedkezett róla, hogy öltözete árulkodik európai és női mivoltáról. Amíg be nem lépett a Cita-

dellába, és nem látta, hogy a férfiak rámerednek, majd fejüket elfordítva puszogni kezdenek, eszébe sem jutott, hogy alkalmatlan lenne a jelenléte.

Azzal nyugtatta magát, hogy (a) a nők jelenléte túl sok helyen számít alkalmatlannak, (b) ezeknek a férfiaknak a véleménye mit sem jelent. Ráadásul az egyik helyi sejk személyében hivatalos kísérete is van a szobalánya, Leena és a főkonzul titkára, Mr. Beechey mellett. A börtönőr ment előre az erősen kopott lépcsőn, és ők követték. Ahogy lefelé lépdeltek, úgy lett egyre sötétebb, a levegő pedig elviselhetetlenül bűdös és fullasztó.

Mire leértek, Daphne rosszul volt a bűztől, és azt kívánta, bárcsak ne ragaszkodott volna ahhoz, hogy személyesen jöjjön. Ráhagyhatta volna Mr. Beechey-re az ügy intézését. Nem kellene itt lennie.

De nem tudott tisztán gondolkodni. Túlságosan lefoglalta a tudat, hogy múlik az idő, és Miles minden egyes eltelt perccel egyre nagyobb veszélybe kerül.

Segítségre volt szüksége, és az egyetlen elérhető ember, aki segíthet, olyan mélyen ült a tömlőben, hogy celláját áradás esetén nyilván el is öntötte a víz. Vajon ez is a kínzási módszerek közé tartozik? Otthagyni az embert a falhoz láncolva, és figyelni, hogyan emelkedik a víz, míg a szerencsétlen meg nem fullad? Vajon Miles is ilyen helyen raboskodik?

Daphne egy pillanatra akaratlanul is megborzongott, de aztán erős akarattal száműzte a rémisztő képet az elméjéből, és kihúzta magát.

Mellette Leena a gonosz erők elleni varázsigét mormolt.

A férfiak maguk előtt lengették a furcsa fáklyákat, amelyek sötét lámpásként szolgáltak, alig-alig oszlatva el a sűrű homályt. A súlyos, fullasztó levegőt azonban nem tudták eloszlatni.

– Örvendj, *inglézi* – szólalt meg az ór. – Nézd csak, ki van itt! Nem is egy, de két nő jött hozzád látogatóba.

Lánccsörgés hallatszott. Egy sötét alak felemelkedett. Egy nagyon magas sötét alak. Daphne nem tudta kivenni a vonásait a félhomályban. Kísérőktől körülvéve semmi oka nem volt a pánikra. Szíve ennek ellenére hevesebb ütemre váltott, bőre bizseregni kezdett, és minden idegszála megfeszült.

– Mr. Beechey – szólította meg a titkárt, s hangja közel sem volt olyan magabiztos, mint szeretne volna –, biztos benne, hogy ez az a férfi, aki kell nekem?

– Ez attól függ, hölgyem, *mire* kellek önnek – felelt nevetve egy lehetetlenül mély hang, amely nem lehetett Mr. Beechey-é.